

Homilija mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ pri jutranji velikonočni, vstajenski maši, stolnica 2020 (prenos na TV Slovenija II.)

Na velikonočno jutro je prva in največja novica: »Jezusov grob je prazen!« Ta novica je na prvo veliko noč zbudila preplah, zmedo in iskanje odgovora, kaj naj bi to bilo.

Marija Magdalena je bila prepričana, da so Jezusovo telo ukradli. Peter je bil začuden, ko je vstopil v prazen grob. Janez je začel verovati, a tudi pri njem je še manjkalo veselje, ki bi ga pričakovali. Velikonočno jutro tako naznanja začetek novega življenja. Mrtvo Jezusovo telo je bilo v grobu obujeno in življenje se znova rodi.

Evangelist Janez zelo nazorno prikaže, kako strma je pot, na kateri se v človeku rojeva velikonočna vera, vera v zmago življenja nad smrtjo. Še posebej takrat, ko je v naših očeh kdaj vse brezupno, izgubljeno in, človeško gledano, ni nobenega upanja več, ampak se zdi, da je vsega konec.

Velika noč je »prvi dan v tednu«, je kot novo stvarjenje sveta. Smrt je ob veliki noči dokončno dala prostor življenju! Toda ni lahko verovati, težko si je predstavljati, da se ob umiranju, ki smo mu priča na vsakem koraku, vse vendarle lahko začne znova.

Marija Magdalena se poda h grobu, ko je še tema. Žene jo ljubezen, pa tudi želja, da bi dopolnila tisto, kar ni mogla storiti pred Jezusovim pogrebom. Iskala je Jezusovo mrtvo telo, da ga mazili, iskala njegov grob, da bi tam pred grobom jokala.

Mnogi ljudje danes živijo svoje življenje, kot da bi bili ujeti v grobu. Nobenega upanja ni v njihovih srcih, ni zaupanja in ni vere, da Bog vendarle lahko začne nekaj znova in na drugačen, Božji način. Večkrat ljudje rajši iščemo grobove in objokujemo preteklost, namesto da bi imeli pogum in zaupanje v Boga in v njegovo vsemogočnost, v njegovo moč in dobroto.

Bila je še tema, nam pove evangeljski odlomek. Tudi tema v srcu Marije Magdalene, ker še ni bila sposobna videti sonca, ki vzhaja. V njenem srcu je bila tema in zmešnjava, žalost in razočaranje.

Mnogokrat se ljudje zavemo, da je nov začetek potreben šele, ko smo izkusili, da po stari poti stvari ne morejo več iti več naprej.

Ob grobu Marija ni našla ničesar, tudi mrtvega Jezusovega telesa ne, da bi ga objokovala. Našla je le prazen prostor. In praznino vsi kdaj začutimo. A nevarnost je, če se človek ustavi na tej točki in ne išče naprej. Praznina je lahko past v katero se ujamemo in ta lahko v nas ugasne željo po iskanju rešitev, kajti tega kar smo iskali doslej, tega sedaj več ni.

A Marija Magdalena se ne ustavi, temveč išče in sprašuje: »Kam so odnesli mojega Gospoda?« Je kot nevesta v Visoki pesmi, ki išče tistega, ki ga ljubi. Ko nekdo ljubi, se ne ustavi, ampak išče tudi takrat, ko je noč.

Marija v tem iskanju upa in prosi pomoč in se v svojem iskanju pusti spremljati.

Tudi Peter in drugi učenec, ki ga je Jezus ljubil, vabita vse, ki smo poklicani k novemu začetku, na pot velikonočne vere in to vsak iz svoje življenjske situacije.

Praznina, ki nastane ob izgubi drage osebe, ali ob kakršnikoli preizkušnji nas torej ne sme pustiti neobčutljivih, nas ne sme zapreti vase, ampak moramo najti moč, da tudi v težki situaciji najdemo poti in iščemo rešitve, da ostanemo v gibanju.

Če gledamo apostola Petra, ni bil kakšen lahkovrnež, ampak je nenehno iskal potrditve za svojo vero. Njegova vera je po tej poti prečiščena in postavljena na pravi, trden temelj. Takšna vera vzdrži tudi takrat, ko na prvi pogled zmanjkuje moči in ko ne najdemo razlogov na katere bi se lahko oprli. Nasproti takšni veri je »površinska vera«, ki pa se lahko ob prvi preizkušnji razblini. Apostol Peter je videl prazen grob in v njem povoje, a to še ni bilo dovolj, da bi veroval. Se pa ob Jezusovem praznem grobu začne njegova pot vere, ki ga kasneje vodi na obalo Genezareškega jezera. Tam bo ta njegova, še vedno šibka vera prečiščena, ko bo na vprašanja vstalega Gospoda: »Ali me imaš rad?«; Peter trikrat odgovoril: »Gospod ti vse veš, ti veš, da te imam rad!« Na enak način moramo tudi mi svojo vero nenehno poglobljati.

Drugi učenec, ki ga je imel Jezus rad, v zapisu evangelija nima imena. S tem se lahko v tem učencu prepozna vsak izmed nas in lahko v duhu vsi stopimo na njegovo mesto. Ta učenec predstavlja vsakega človeka, ki se čuti ljubljenega od Gospoda v zavesti, da nas je Gospod vse sprejel v svoje srce. Apostol Janez, ki je po starodavni krščanski tradiciji v ozadju tega učenca, je stal pod Jezusovim križem, kjer je izpričal svojo živo vero do Jezusa; takšno vero, ki prenese vsako preizkušnjo. Ta Jezusov ljubljeni učenec je veroval, četudi še vsega ni mogel razumeti. Imel je namreč odprto srce, da ga je lahko dosegla Božja ljubezen.

Velika noč je tako nov začetek, ki se ne začne z nekim vnaprejšnjim odgovorom, ampak se začne s praznino in s povabilom na pot upanja, na katero smo vsi povabljeni. Vera se rodi v nas, ko se podamo na to pot iskanja. Se rodi, ko se nam postavi vprašanje: »Kje je moj Gospod in kje je upanje za moje življenje?«

Božja beseda velike noči nas vabi, da se podamo na pot vere, pa naj si bo situacija, v kateri se nahajamo, še tako nenavadna morda na prvi pogled brezupna in težka.

Samo na poti iskanja bomo srečali vstalega Gospoda, tako kot ga je srečala Marija Magdalena, kot so ga srečali apostoli, med njimi apostoli Peter, Janez in Tomaž, ali kot sta ga srečala učenca na poti v Emavs.

V vseh teh srečanjih se je rodila vera, rodilo se je novo upanje, pa tudi veselje je preplavilo srca vseh, ki so se srečali z vstalim Gospodom in ga v veri vedno bolj spoznali.

In tega želim tudi vsem vam, dragi bratje in sestre: Predvsem, da bi se vedno znova podali na pot vere, kajti samo na tej poti nas lahko sreča vstali Gospod in nam podeli novo upanje in velikonočno veselje! Amen.

Mons. Alojzij Cvikel DJ
mariborski nadškof metropolit